

Αντώνης Αντωνάκος

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(c) apollonia saintclair 2014

Με 7 σκίτσα της Apollonia Saintclair

Τρέμω στα καθρεφτάκια σου, ο σατανάς, το θρεφτάρι.
Πείνα βουβή, απληστία στο ξέστρωτο κρεβάτι μας.
Χάσμα που κραυγάζει το αιδοίο σου, εσύ άτριχη
ακριβολόγα κάτω απ' τις κυρτές σου βλεφαρίδες.
Λυρισμός συντριβή φωτοχυσία. Τρέμω εγώ ο φαλλός
ο αποστακτήρας ο πυρετός. Ο σκύλος που θέλω λύσσα
που θέλω ζεστό ζουμάκι, τα πιστόνια όλα στο φουλ.
Που θέλω, νύχτα μέρα να τρέμω. Να ριζώνω αργά
στη λαχτάρα στο σάλιο σου. Τρελός εωσφόρος
θεότυφλος αρσενικός με χίλιους τρόπους να γαμώ
στη σπηλιά και στο καλύβι μου, στην ομορφιά σου
το άσυλο. Χνώτο και μπόχα απόκοσμη της τρύπας.
Στα χαρτιά στα σεντόνια, νύχτα μελάνι σπέρμα.
Στο νεροχύτη στο μπιντέ στο λαρύγγι όλο φούρια.
Εγώ αγαπώ την ομορφιά σου, τις μασχάλες σου.
Εγώ αδειάζω θρίαμβο στον αφαλό σου επάνω.

Κομμάτια στα σκέλια σου ο άδικος κόσμος, Ποίηση.
Βίτσια για καρπερούς εφήβους που στράγγιξαν τα
υγρά μουνάκια, που γέμισαν πληγές, γρατσουινιές.
Απ' το γαμήσι τον πόλεμο απ' το ανατρίχιασμα. Τους
πόθους ρουφώντας. Το ξερίζωμα των νεφρών, τη
γυμνή φύση με τον υπέροχο κώλο που κάνει κατεβασιά
και τρέμει. Βλαβερή, αγριεμένη, ένα όρνιο από ιδρώτες
και μοναξιά, μελανιασμένα χείλη, στιλβωμένες σάρκες,
φούρνους των αλχημιστών, μουσκεμένο μουνί, τροφή
των σκοτεινών δυνάμεων του πόθου. Εσύ, πολύτροπη
πελεκημένη από κραυγές και δόντια και δαγκωματιές.
Μεγαλόπρεπη, όλο σπαρακτικές κραυγές, όλο δάχτυλα
γλώσσες καυλιά να σου γεμίζουνε το στόμα, το μέγα
καταπιόνα σου, το μέγα τεντωμένο σου λαιμό, το σάλιο
πάνω απ' τα φιλιά, το πανδαιμόνιο της ήβης σου, το
χάσμα χάμω εκεί, φλύαρο ακατάσχετο αξέσχιστο.

© 2013

© apolonia sariclar 2013

Χώμα με χώμα. Ας γαμούμε με ειρήνη. Να τρώμε
σύκα τα χαράματα, ξαναμμένοι, όλο παράφορα σαλέματα.
Σαλεμένοι, όλο γαλήνια ντροπή στα σκέλια όλο μέλι.
Με τα πόδια ψηλά κεραυνόπληκτη, φάτσα στον πούτσο.
Εσύ προνύμφη θεά πεταλούδα άνθος πανσέληνος.
Χωνεμένη στο βαρβάτο ποίημα με τρελή ταχύτητα.
Ηλεκτρισμένη ασύστολα κατά πάνω μου. Εσύ νύχτα.
Λαχάνιασμα ξανά και ξανά. Πάλι και πάλι. Πνιχτή
φωνίτσα βγάζοντας και αίμα, τα νύχια μπηγμένα εκεί
στους μηρούς, η αποκαθήλωση καθώς το χτες περίσσευσε
ανέγγιχτο και το αύριο λιγοστεύει αλυχτά, βλέπει το
λιώσιμο, τις ζάρες στο πετσί, βλέπει το θάνατο να μας
παιδεύει, το θάνατο να μας κοιμίζει, να μας χορταίνει
πάχνη πρωινή και σκουλήκια. Λιώσιμο, κοπριά και χάρδια
πισώπλατα. Μα τώρα να εδώ, ιδού το καρπερό αλφάβητο.
Το υπέροχο ωμέγα, σκύλα μου εσύ κι εγώ ο σκύλος σου.

© Apollonia Semczak 2014

© Apollonia Semczak

Λυγίζω λέξεις σίδερα, ένας άντρας εγώ, έρωσ έσχατος
ψηλαφώντας γράμμα γράμμα αχνιστά μουνόχειλα, να
φτάσω στη λέξη Χύνω, να δω να βγαίνει απ' το στόμα
λυγμός βυρσοδέψης, να βγαίνει σάλιο, ένζυμα, πράξη.
Να βγαίνει πόνος δυνατός στη λευκή σελίδα. Ποίημα
μαλλιά μπερδεμένα ρούχα στο πάτωμα μάτια έμβρυα.
Σκυφτός, ευτυχισμένος στον ίσκιο της, όλο σκιερός.
Όλο βλάσφημος, δόλος όλος ένα καυλί, ο αποκηρυγμένος
ο ιερός τουρλωμένος, ο επίσκοπος, όλος εγώ Άγιον όρος.
Καυλωμένος εστίν, άξιος παραπεταμένος αγνοημένος.
Αγνοούμενος, νοσηρός από λογοτεχνική άνοια από βυζιά
όλων των εθνών, με κάργα ανοίκειο ύφος, φαταούλας.
Θέλω να κοιμηθώ πάνω σου να τρυπώσω κάτω απ' τη
φούστα σου απ' το θόλο σου κάτω να μυρίσω μουνίλα.
Καλοσύνη, πόθο, λαχτάρα. Να γίνω η τελευταία λέξη σου.
Ο ποιητής σου ο αγαπησιάρης σου ο εκδορεύς σου.

Θέλω ήλιο αφού, η επανάσταση με τσάκισε. Αφού στην αγορά αφήνω τα κόκαλά μου. Αφήνω τα δόντια μου πάνω στις σάρκες κοριτσιών. Το αποτύπωμα των ανοιχτών οριζόντων. Δεν έχω τίποτε και τα έχω όλα. Σαν αθλητής στα αποδυτήρια. Ίδρωμένο ιερό τέρας. Ένας άριστος γαμιάς που κάνει χαλάστρα στα σχέδια του θεού. Γάργαρος γυμνός. Χωρίς φιλοδοξίες είμαι εγώ. Γουστάρω το μουνί της που φτερουγίζει μεταξύ ουρανού και γης. Τη γλύκα της λίγο πριν χύσει. Το αφοσιωμένο της βλέμμα στο σκοπό. Τα χείλη δυο υπέροχα καλιγραφήματα. Τα μπούτια της ακόμα και στον τάφο και τα σκότη. Τ' άπληστα χέρια του εραστή δεν αφήνουν την ομορφιά στα δόντια του Χάρου. Δεν αφήνουν. Τις λέξεις στα μαύρα στομάχια. Δεν αφήνουν τις βροχές τις Καταιγίδες, τον Απρίλη δίχως χώμα. Αυτό το υγρό καταπέτασμα. Αυτή την ρουφήχτρα γη την αργόσχολη. Αυτή τη λύσσα. Κάθε ξημέρωμα λίγο πριν μας πιει το ζουμάκι ο ήλιος.

© apollonia santclair 2014

© 2014 APOLLONIA

Τον ουράνιο θόλο λατρεύω και τον πιάνω με γυμνά δάχτυλα.
Τον υπέροχο αγνό σου κώλο και το κάτουρό σου πάνω μου.
Ακούω την πένθιμη καμπάνα απέναντι απ' το χωριό αλλά δεν
την Πιστεύω. Ο θάνατος δεν υπάρχει παρά ο έρωτας. Το
γαμήσι που σώζει. Ο σώζων γαμευθείς σωθήτω. Τα στομάχια
των επισκόπων τα χορταίνει ο λυρισμός και τα λουλουδάκια.
Μάτια μου, μουνί μου, τι να σκεφτώ εγώ έξω απ' τα ιερά και
τα όσια. Εσύ βασιλεύεις μέρα νύχτα πανταχού πέρα ως πέρα.
Εσύ μάτια μου, μουνί μου, στο κρεβάτι μου και τους αγρούς.
Εσύ φωτοστέφανο, εσύ ρετάλι αθανασίας, εσύ του κοσμάκη
το ζεστό καρβέλι. Εσύ το χούι του ποιητή. Εσύ λαιμός και
μίσχος. Σύζυγοι κλειδωμένες στα σκοτεινά σπίτια που όλο
συντρέχετε με τα δάχτυλα τις τρύπες σας. Δώτε το άγιον τοις
κυσίν και βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν των χοίρων.
Ηδονή βουνίσια ένδυμα νίκης. Ελάτε τώρα εδώ να σας ταΐσω.
Της καλής θεάς τα σύκα που άλλος κανείς δεν τα θέλει.

© 2015 SAINT-CLAIR

5/12

APRIL

© apollonia saintclair 2015